

Tal dia com avui fa...

1 any Pel referèndum Puigdemont, Junqueras i consellers ratifiquen avui la unitat amb la firma d'un document. El PP de Catalunya inicia la campanya pel no.

10 anys Més opositors La crisi porta més gent a preparar oposicions. CCOO detecta un "increment desmesurat d'opositors" per treballar a l'administració.

20 anys Festa del Barça 120.000 persones acompanyen el tradicional recorregut ciutadà de futbolistes, tècnics i directius pel celebrar el títol de Lliga.

Full de ruta

Germà Capdevila

Montoro el rebel

El ministre Cristóbal Montoro, que controla tots els pagaments de la Generalitat de Catalunya des del mes de novembre del 2015 i que dirigeix les finances del govern català de manera directa des del setembre del 2017, no ha tingut cap més remei que admetre el que aquí tots ja sabíem: no es va destinar ni un euro públic al referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre del 2017. Durant mesos, les forces de seguretat i els funcionaris judicials espanyols han regirat cada calaix, han revisat cada expedient, han pentinat cada despatx, per trobar algun element que pogués donar credibilitat a l'acusació de malversació. Després que la justícia alemanya tombés l'acusació de rebel·lió –els mateixos arguments que s'apliquen a Puigdemont serviran per a la resta d'empresonats un cop la causa arribi a Europa–, només la malversació es mantenia com la palanca que podia impulsar condemnes dures per als líders catalans objecte de la revenja de l'Estat. Si la malversació

A Madrid no poden acceptar, no poden admetre, no poden entendre que particulars, associacions, mitjans... hagin col·laborat de manera altruista amb la celebració de l'1-O

també cau, només quedarà la desobediència, que no comporta penes de presó. La pressió arterial dels Losantos, Marhuenda i tota la resta no aguantarà tanta decepció, la qual cosa explica la furibunda reacció a les paraules del ministre Montoro. El problema de fons és que a Madrid no poden acceptar, no poden admetre, no poden entendre que particulars, associacions, mitjans, etcètera, hagin col·laborat de manera altruista a la celebració del referèndum. Igual que van demanar les factures dels xòfers i els lloguers de les residències oficials dels delegats a l'exterior de la Generalitat i no es creien que tothom es pagava de la seva butxaca els taxis i els lloguers, no es creuen que organitzacions com ara l'ANC i Òmnium facin tot el que fan només amb les aportacions dels seus milers de membres, sense diners públics. No els entra al cap que un impressor pugui imprimir butlletes *motu proprio*, sense cap pagament ni abans ni després de la feina. Quan ho entenguin, també entendran per què –tard o d'hora– guanyarem.

Tribuna

Jordi Solà Coll. Escriptor

Saber viatjar

Tot saber té un component erràtic que obliga l'home a desplaçar-se. Saber alguna cosa, fixar el coneixement d'un determinat objecte, implica poder canviar de coordenades. No debades, totes les tradicions clàssiques –no només l'occidental– situen en el centre del seu cànon la noció de viatge com a mètode iniciàtic. Es tracta d'un moviment en dues direccions: exterior i interior. No hi ha canvi exterior sense una reforma de la latitud interna, i viceversa. Al capdavant, l'etimologia del substantiu *viatge* remet directament al concepte cabdal de *via* –o camí pel qual l'ésser transita entre la incertesa d'existir i la recerca constant d'una veritat que ens justifiqui.

D'ALGUNA MANERA, ESTEM PREDESTINATS a buscar una raó al sentit de ser. Hi ha una sort de necessitat –o *ananké*– que estranyament s'embrinca i, alhora, s'oposa a la llibertat com a condició de l'existència. Prometeu tria desafiar els déus i accepta el seu destí. Hi ha un marge, una petita esclatxa en aquesta subjacent tensió entre atzar i necessitat. L'home –el Prometeu– representa el límit del poder despòtic del destí i

opta per canviar la seva latitud interna a fi d'alliberar-se. El seu sacrifici –fer sagrat– beneficia la comunitat política, ensems que obre el camí del coneixement a la pura contingència.

EL DESTÍ POLÍTIC D'UNA COMUNITAT o poble –i àdhuc d'un individu qualsevol– dependrà directament de la seva capacitat de canvi. Saber viatjar té un component de risc que cal avaluar. Canviar de latitud, externa o interna, és un moviment de fons que ens deixa a la intempèrie. No hi ha epopeia exempta de perills. Cada perill és una fita i cada prova superada, un mur que s'enferroca. La il·lusió que té el poder és poder-nos retenir amb l'artifici d'una cega devoció a l'autoritat. Trencar aquest lligam significa fer un càlcul a consciència de la reali-

tat: escollir emancipar-se, o bé romandre en posició subordinada.

EN AQUEST SENTIT, L'ESTATICISME és una manera de pervertir la facultat del pensament. Podreix d'arrel la capacitat humana de desmitificar els dogmes establerts. Sísif i Narcís són dos exemples de subordinació en el si de la cultura occidental. Dos exemples en què la possessió –material en la forma de la pedra i simbòlica en la figura reflectida– anul·la el desig i, en conseqüència, la possibilitat de canvi ontològic i polític. Saber desaferrar-se, com Orfeu baixant a l'inframón, esdevé imperatiu si volem subvertir les condicions de l'existència.

NO ES POT CONTRAPOSAR L'ÈPICA a la dimensió tràgica de l'home. Ben al contrari, aquestes dues són qualitats complementàries. Orfeu i Ulisses, cal assumir les seves ensenyances si volem emprendre un llarg viatge. Perquè no hi ha camí sense horitzó. Darrere de la línia inabastable del destí, s'oculta el misteri. La por ens fa conservadors. Saber no ha estat mai fàcil. La ignorància és el refugi dels esclaus.

“No hi ha epopeia exempta de perills”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Jiménez Losantos

■ Quan algú a la boca en lloc de saliva hi té bilis, s'entén ràpidament que les seves paraules no tindran gens d'objectivitat. En el cas de l'aprenent de periodista, el que li ve més de gust és desqualificar el nostre procés d'autodeterminació, ja sigui insultant, mentint, tergiversant, vomitant odi... Tirar dards contra els catalans és permès (a ell i al clavegueram de Ñ) i aplaudit pels nacionalistes radicals espanyols, de qui presumeix ser-ne ariet. Això sí, pel fet de portar un nas vermell i d'aplicar el dret d'admissió com va fer el mecànic de Reus, llavors tota la maquinària repressiva s'ha de posar en marxa! Ell, que va ser víctima del terrorisme, ara sembla que el promocioni. Tot perquè a Alemanya hi ha separació de poders! A certes edats, i més si ets un integrista del nacional-catolicisme, és difícil de canviar, ans s'accentua la viscerali-

tat. En les darreres declaracions ha exercit de *hooligan* portaveu animant que els nacionalistes radicals atemptin mortalment contra ciutadans alemanys. Tant de bo no hi hagi un altre Münster executat per seguidors del piròman incitador de terroristes. I que cap autoritat policial i política li pari els peus! Potser perquè *es uno de los nuestros*?

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze (Vallès Occidental)

Llarena demana una providència

■ Aquest salvador de la pàtria és l'instructor d'una causa política. Ara vol que li demostrin que no s'han gastat diners en el procés català. No sé a quin cole devia anar Llarena, però el dia que explicaven que es pot demostrar les coses que s'han fet, però no les que no s'ha fet, no devia anar a classe. Montoro no és sant de la meva devoció, però jo li hauria contestat

que em digui ell per què afirma que hi ha hagut malversació de diners públics, en què es basa. Així potser podríem saber si la instrucció es va basar en un encàrrec exprés o bé en un informe seriós. Ara ja no es conforma amb fer el ridícul a Alemanya, vol que quedi constància que també aquí el pot fer.

GERARD PALACÍN
Barcelona

La no extradició de Puigdemont

■ El tribunal alemany, davant l'euroordre de rebel·lió de Puigdemont, no va entrar en la causa a fons perquè ja va veure des d'un primer inici que aquell delictes no tenia recorregut. Va valorar conseqüències i no causes, i quin nivell de violència va existir. Els magistrats van fer cinc preguntes en relació amb els fets del 20 i 21 de setembre: Hi va haver morts? No. Va haver-hi ferits greus entre policies o ciutadans que comportés in-

grés hospitalari? No. Va haver-hi ferits lleus? No. Va haver-hi danys greus a mobiliari urbà, com crema de comerços, entitats bancàries o edificis? No. Van sol·licitar el peritatge balístic per ús d'armes de foc? No, ja que no va existir ús d'armes de foc. Van decidir negar l'extradició per rebel·lió, per l'absència de violència.

PERE JANÉ SÁNCHEZ
Argentona (Maresme)

Lluís Virgili

■ A Lleida, darrere de cada concert o de cada trobada musical, ja sigui de l'Orfeó Lleidatà o de qualsevol altra entitat, sempre sorgeix el nom de Lluís Virgili. Lleidatà fins al moll de l'os, treballador incansable, divulgador de la música a través de l'Orfeó Lleidatà, es mereix que així el recordem. El recordaré sempre amb tota l'estima i el respecte que es mereix.

MERCÉ MOR
Lleida